

Міжнародний центр науки і досліджень

(м. Київ)

**МАТЕРІАЛИ У МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

«ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ НАУКИ»

24 - 25 вересня 2020 року

**Київ
МЦНІД
2020**

Перспективи розвитку сучасної науки : матеріали V Міжнародної науково-практичної конференції м. Київ, 24 – 25 вересня 2020 року. – Київ: МЦНІД, 2020. – 84 с.

У даному збірнику представлені тези доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції «Перспективи розвитку сучасної науки». Висвітлюються актуальні проблеми розвитку науки на сучасному етапі розвитку. Розглядаються актуальні механізми та інструменти забезпечення перспектив наукових досліджень.

Збірник призначений для студентів, здобувачів наукових ступенів, науковців та практиків.

Всі матеріали представлені в авторській редакції. За повноту та цілісність яких автори безпосередньо несуть відповідальність.

Економічні науки 5

Варта В.П. ПОТЕНЦІАЛ РОЗВИТКУ ЯК УМОВА КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА.....	5
Галушка К.А. ИННОВАЦИОННЫЕ ДРАЙВЕРЫ СТАНОВЛЕНИЯ И РАЗВИТИЯ БРЕНДА В ПЕРИОД НОВОГО ЭТАПА ДИДИЖИТАЛИЗАЦИИ РЫНКОВ.....	6
Каталишнікова Ю.М. ІННОВАЦІЙНІ БАНКІВСЬКІ ПРОДУКТИ В УКРАЇНІ.....	8
Копишченко Т.Ю. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ АУДИТУ В НІМЕЧЧИНІ.....	10
Лущенко І.В., Стародубівська О.С., Яковенко С.Л. ВИВЛЕННЯ РЕЗЕРВІВ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА.....	12
Минич Ю.В., Цатурна Я.С., Попова М.Ю. ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ІННОВАЦІЙНИХ ПОЗИЦІЙ В УКРАЇНІ.....	13
Минич Ю.В., Суржак Ю.О. ВЛИВ ФАКТОРІВ НА ЕКОНОМІКУ УКРАЇНИ.....	14

Історичні науки 15

Орел Д.О. НІМЕЦЬКО-НАЦИСТСЬКИЙ ОКУПАЦІЙНИЙ РЕЖИМ В УКРАЇНІ.....	15
Ореховський Д.О. СПРОБИ ЛОКАЛІЗАЦІЇ МІСЦЯ ЗАГИБЕЛІ КНЯЗІ СВЯТОСЛАВА У ВІТЧИЗНЯНИЙ ІСТОРИЧНИЙ НАУШІ (ЗА ДАНИМИ АРХЕОЛОГІЧНИХ РОЗВІДОК).....	18
Резубський В.А. В.А. ЮЩЕНКО ТА УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПАМ'ЯТІ.....	19

Медицинські науки 21

Сабалаш М.В., Лисан Г.С. ФІЗИЧНА ТЕРАПІЯ ПІСЛЯ ПЕРЕЛОМІВ ПЛЕЧОВОЇ КІСТКИ У ЛЮДЕЙ ПРАДІЗДАТНОГО ВІКУ.....	21
--	----

Педагогічні науки 23

Ровсучанська В.М. ПРОФЕСІЙНА АДАПТАЦІЯ МОЛОДОГО ВИКЛАДАЧА ДО НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	23
Ганюшок О.А. ВИДИ ЧИТАННЯ, ТА ЇХ РОЛЬ В ПРОЦЕСІ ДЕКОДУВАННЯ ІНФОРМАЦІЇ З ТЕКСТІВ ІНОЗЕМНОЮ МОВОЮ.....	25
Герман Д.Ю. ЗАРУБІЖНА ПРАКТИКА РЕФОРМУВАННЯ УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДОМ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ: УРОКИ ДЛЯ УКРАЇНИ.....	26
Дейнеса С.М. ІКТ ТА ТРАДИЦІЙНІ ФОРМИ СПІЛКУВАННЯ З ПРИРОДОЮ В ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ ПРИРОДНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ.....	28
Киріченко С.В. ОСОБЛИВОСТІ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ У ТЗВО.....	30
Матвюшук М.А. МЕТОДИ РОЗВИТКУ МОВЛЕННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ НА УРОКАХ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ.....	31
Мкртіян О.А. ПИТАННЯ РОЗВИТКУ ТВОРЧИХ ЗДІЙНОСТЕЙ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ В ПРОЦЕСІ МУЗИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	33
Павлова О.П. ОСНОВНІ НАПРЯМКИ МОДЕРНИЗАЦІЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ РЕЖИСЕРІВ-ПОСТАНОВНИКІВ ТЕАТРАЛІЗОВАНИХ ВИСТАВ ТА МАСОВИХ СВ'ЯТ.....	34
Ткаченко І.А., Ковбаса М.О. ІНТЕГРОВАНІ ЗАНЯТТЯ ЯК ВИД ІННОВАЦІЙНОГО НАВЧАННЯ.....	36
Токман Д.А. ЗМІНЕНЕ РОЗУМІННЯ НАВЧАННЯ.....	37

Політичні науки 38

Герман Д.Ю. СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ПОЛІТИЧНОГО КРАУДІОРСИНГУ В УКРАЇНІ.....	38
--	----

Психологічні науки 40

Влизникова О.М. КОНФЛІКТ САМООЦІНКИ ЯК СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ ЧИННИК РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ ПІДЛІТКОВОГО ВІКУ.....	40
Мельничук І.Я., Мельничук С.К. ФЕНОМЕНОЛОГІЯ ВИНИКНЕННЯ ТА ПЕРЕВІГ У ПІДЛІТКОВІЙ ДЕПРЕСІ.....	42

Імітаційні методи розвитку мовлення включають в себе широкий спектр прийомів і вираз. Усні і письмові перекази прочитаних чи прослуханих текстів, поділ тексту на частини, добір заголовків до виділених частин, складання плану до тексту, спостереження за виразливими мовними засобами, якісними в тексті, тощо. До цих методів належать побудова речень і частин тексту за аналогією, відпрацювання виразу, інтонації, пауз, наголосів за зразком учителя [1].

Імітаційні методи доводять прості та не самодостатні, але є фундаментом до навчання учнів за іншими, більш складними методами розвитку мовлення.

Методи розвитку мовлення, що побудовані на комунікативній функції мови називаються комунікативними або комунікативно-творчими.

Суть комунікативних методів полягає у формуванні вмінь самостійно використовуватися з певною метою. Ці методи включають систему вправ, що відносяться у процесі усних і письмових мовленнєвих вираз (створення мовленнєвих ситуацій, ведення записів, нотення, створення казок, історій, читання прозових творів, віршів) [1].

Методи конструювання тексту побудовані на дидактичній закономірності: нові уміння і способи діяльності учня формуються на теоретичній основі (практичне застосування теоретичних знань з орфографії, орфографії, лексики, граматики, стилістики).

Методи конструювання тексту реалізуються значною кількістю прийомів і вираз.

Прийоми розподіляються за групами:

- 1) словникова робота;
 - 2) робота над словосполученнями;
 - 3) робота над реченнями;
 - 4) робота над текстами (побудова ухвалень, міркувань, доведень, виправлення логічних помилок у тексті тощо);
 - 5) відпрацювання типів зв'язу в тексті, складання текстів різних типів і стилів тощо [1].
- Усі прийоми методів тісно пов'язані між собою та разом складають одну систему розвитку мовлення молодших школярів.

Велике значення в роботі з розвитку мовлення учнів початкових класів належить навчним методам – спостереження, ескурей, перетяг діалогів, кінофільмів, мультимедійних презентацій, телепередач, дидактичні ігри з навчальною метою. Застосування даних методів реалізовує принципи навчальності та відповідає навчально-образному мисленню молодших школярів.

На уроках навчання грамоти, для розвитку зв'язного мовлення доцільним є використання моделювання навчально-практичного методу. В основі моделювання покладено принципи заміщення реальних предметів іншими предметами. Це дозволяє спростувати ці явища у навчання і застосовувати моделі.

Добір методу та його ефективність залежить від дидактичної мети навчання і змісту освітньої роботи. На практиці методи зазвичай не використовуються у чистому вигляді, тобто поєднують, а комбінують. Пріоритет надається тому методу, що найбільше відповідає виконанню особливостям учнів та змісту навчального матеріалу.

Допомогають оптимізувати методи навчання, контролю та активізують пізнавальну діяльність учнів мультимедійні технології. Використання засобів мультимедіа допомагає відокремити такі методи навчання, як методи навчального і практичного навчання, методи усного викладу навчального матеріалу (розповідь, пояснення тощо), методи закріплення отриманих знань.

На думку Л. Паршини мультимедійні засоби навчання допомагають знаходити ефективні шляхи використання традиційних форм, методів та принципів навчання. «Мультимедійні засоби навчання мають потужний емоційний заряд, спонукають до пізнавальної діяльності, завдяки одночасному впливу на учня графічної, аудіовізуальної та візуальної інформації, доступності інформації за допомогою тіпінгів» [2, с. 37–38].

А. Петренко виділяє такі специфічні ознаки мультимедіа:

- 1) інтеграція в одному програмному продукті інформації (використання різноманітних пристроїв відтворення інформації – мікрофона, телекамери, аудіосистеми, електронних музичних інструментів);
- 2) робота в реальному часі (аудіо- і відеосигнали постійно в реальному часі);
- 3) інтерактивна модель спілкування «людина – комп'ютер (користувач одержує інформацію, що сприяє поглибленню умов навчання)» [3, с. 7–8].

Мультимедійні технології допомагають вчителям урізноманітнити спектр методів та організаційних форм навчання, і як наслідок виникають нові педагогічні технології і методичні системи навчання, що орієнтовані на використання засобів інформаційної взаємодії та комунікації [4].

Висновок. У процесі становлення Нової української школи існує багато питань щодо проблеми застосування традиційних методів розвитку мовлення молодших школярів. Та за допомогою

мультимедійних технологій в освітньому процесі виводить його на більш якісний рівень, активізує процес мислення учня та мотивує до освітньої діяльності. Мультимедійні засоби служать успішним досягненням педагогічних цілей та їх інтеграції у навчальний процес взаємодією зі змістом, формами й методами навчання. Рациональне комплексне застосування посилює їх ефективність. Добір форм, методів та засобів слід здійснювати з урахуванням індивідуальних інтересів і вікових особливостей учнів початкових класів.

Питання використання оптимальних методів навчання української мови вимагає більш детального дослідження аспектів розвитку комунікативних умінь учнів початкових класів та його теоретичний характеристичний.

Список використаних джерел:

1. Кучерук О. А. Система методів навчання української мови в основній школі: теорія і практика. Монографія. Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2011. 420 с.
2. Паршина Л. Г. Педагогічні умови формування компетенцій студентів педагогічних закладів в процесі освоєння мультимедіа. Дис. на отримання наукового ступеня канд. пед. наук: спец. 13.00.01. Саранск, 2008. 222 с.
3. Петренко А. І. Мультимедіа. Київ: Торговельно-видавниче бюро ВНУ, 2000. 272 с.
4. Пінчук О. П. Дидактичний аспект проблеми визначення мультимедіа в освіті. *Надкові записки Серія педагогічні та історичні науки*. Київ: Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2006. С. 178–184.

Муртин О. А.

*кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри теорії і технології дошкільної освіти
та мистецьких дисциплін*

Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди

ПІТАННЯ РОЗВИТКУ ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ В ПРОЦЕСІ МУЗИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Розвиток творчих здібностей майбутніх вихователів є важливим аспектом у професійній підготовці студентів. Особлива увага приділяється можливостям застосування особистісних умінь і навичок в галузі мистецтва, зокрема музичного. Творча спрямованість майбутнього фахівця передбачає наявність системи знань в галузі музичного мистецтва, що визначають рівень професійного та творчого світогляду, системні принципи творчості, музична виконавська діяльність на прикладах кращих зразків духовної, фольклорної, класичної і сучасної музики, а також використання сучасних методів, засобів, прийомів. Вимоги сучасної освіти зумовлюють необхідність підготовки студентів до професійної діяльності як до творчого процесу. Слід зазначити, що основне завдання музиканта – розкрити художньо-музичний образ, осмислюючи структурні елементи музичного матеріалу: архітектуру, темп, артикуляцію, штрихи, динаміку, тембр, розвиток музичної драматургії, розуміння основного драматургічного конфлікту, а продуктивна творча діяльність є показником освітлення музичного мистецтва, що свідчить про наявність розвитку особистості студентів.

Основною формування всіх творчих якостей майбутнього фахівця можна вважати систему потреб, переконань, ставлення до музики, до заглиблених цінностей, а саме: орієнтація на гуманістичні цінності музичного мистецтва, досягнення нових творчих результатів, новизна видів і форм, творча активність, підтримованість у творчому пошуку, знання етапів історичного розвитку музичного мистецтва, оволодіння психофізіологічними механізмами роботи з творчими колективами.

У теоретичних і практичних дослідженнях [1; 2; 3] відзначається про те, що майбутні фахівці повинні бути так підготовлені у ЗВО, щоб подальша його діяльність відповідала сучасним вимогам соціокультурної практики, професійної компетенції. Однак, відсутність належної музичної культури формування вищої освіти, недостатньо розвинені музичні здібності створюють значні труднощі в процесі формування професійно необхідних якостей майбутнього вихователя. Тому, є необхідність розвитку музичних здібностей, осмислення явищ музичної діяльності як професійно необхідних

якостей майбутнього вихователя. У зв'язку з цим важливого значення набуває вибір видів діяльності, методів розвитку сприйняття й музичних здібностей студентів.

Так, формування навичок дитинства має виходити з різних форм пластичного імітування, що розвиває метричне відчуття, активізує процес сприйняття, а в роботі над вокально-хоровими навчаннями впровадити своєрідності розвитку дитячого голосового апарату, особливостей розвитку співочої культури дитинства.

Отже, розвиток творчих здібностей майбутніх вихователів в процесі музичної діяльності, впливають на процес художньої творчості й розвиток особистості в цілому.

Література

1. Бех Л.Д. Виховання особистості. Особистісно орієнтований підхід: теоретико-методичні засади. К.: Либідь, 2003. 344 с.
2. Карпова Е. Е. Розвиток творчої активності майбутніх педагогів: теорія і практика: монографія. Одеса, 2005. 306 с.
3. Сарченко Р. А. Теорія і методика формування музично-педагогічної компетентності майбутніх вихователів та музичних керівників ДНЗ: автореф. дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.02. К., 2014. 40 с.

Пасюва О.П.

Викладач-методист

Тернопільського фахового коледжу культури і мистецтва, Тернопільська обл.

ОСНОВНІ НАПРЯМКИ МОДЕРНІЗАЦІЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ РЕЖИСЕРІВ-ПОСТАНОВНИКІВ ТЕАТРАЛІЗОВАНИХ ВИСТАВ ТА МАСОВИХ СВЯТ

Сьогодні-економічні процеси сьогоднішнього вимагають від майбутніх фахівців удосконалення вищої та навчання, тому що в українському суспільстві найактуальнішими залишається питання про конкурентоспроможність спеціалістів в умовах ринкової економіки, стрімких технологічних змін, глобалізації суспільства.

В останні роки перестало Україною стоїть завдання переходу до формування професіоналів, які б могли у своїй майбутній професійній діяльності посприяти глибокій фундаментальній теоретичній та практичній знання, які б відповіли умовам сучасного інформаційного суспільства.

Щоб проаналізувати сучасні вимоги до професійної підготовки майбутніх режисерів-постановників театралізованих вистав та масових свят у контексті сучасного розвитку суспільства варто більш детально розглянути особливості якості майбутнього фахівця.

Як стверджує О.Л. Данчук, режисер шоу-програм і масових дійств є не лише керівником творчим, а й адміністративним. Тому він змушений займатися рекламою, організацією глядача, транспортом, організацією сценарного майбутнього на виїздах і так далі. Уся ця «технічна» діяльність вибирає у режисера багато часу і часто за рахунок творчої роботи. [4]

Дійсно, режисер масових свят і вистав — професія відносно нова, але узагальнення досвіду майстрів цієї справи привнесло не лише до збагачення скарбниці режисерської діяльності, але й до створення у навчальних мистецьких закладах нової спеціальності «режисер масових свят і театралізованих вистав».

Теоретичні й практичні (А.І. Четвін, А.П. Обертинська, А.З. Житницький, Б.О. Шварко, В.П. Зайцев, Д.М. Генкін) займалися проблематикою та дослідженнями трансформації у професійному становленні майбутніх режисерів постановників.

Варто зазначити, що важливим аспектом у формуванні професійної ідентичності режисера-постановника театралізованих вистав та масових свят, на мою думку, являється культуротворча мотивація. Як зазначає Л. Голубцова [1], культуротворча мотивація є надійним елементом режисерської діяльності, вона забезпечує «вихід» останньої у зовнішній простір загальнокультурних суспільних потреб, на які спряцься масові мистецтва (Ф. Прокоф'єв) як способу вираження людської цінності і засобу соціалізації особистості (В. Іванов, В. Маяк). Культуротворча мотивація обумовлює також складність та розмаїття форм і методів художнього саморегування в режисерській діяльності, що вимагає впровадження нових підходів до системи професійної підготовки [2,6].

Режисера вказати, аспіранта особисто, — справа суто індивідуальна, вона вимагає не тільки професійних і професійних даних, а й величезних знань, досвіду, інтуїції, а також навичок у створенні цілісного

масового виставища. І чим глибокі й ґрунтовніші знання режисера з різних сфер життя і мистецтва, тим багатшою й цікавішою буде його творчість.

Н.П. Донченко, В.П. Друк вважають, що принципи свідомості, активності й самостійності студентів та принципи поєднання індивідуального пошуку знань у навчальній роботі з колективним мають вирішальне значення у формуванні професійних навичок молодого режисера. У цих принципах яскравіше і глибше виявляється сутність режисерської професії [5].

Отже, основні способи формування режисера, на думку Н.П. Донченко, В.М. Друк такі [5]:

- удосконалення методів вибору кандидатів у режисери; розроблення науково обумовлених критеріїв визначення режисерських здібностей і на цій основі — нових правил прийому на режисерську спеціалізацію;
- фундаментальна, теоретична підготовка студент-режисера, поглиблення спеціального циклу дисциплін за допомогою теорії мистецтва, створення наукової теорії режисери і навчальних посібників з спеціальності;
- ретельне вивчення та засвоєння теоретичної і творчої ситуації видатних українських режисерів;
- інтенсифікація навчального процесу, оснований на дослідженні навчання до принципів навчальної діяльності, якісного використання навчальних можливостей, активній творчій ініціативі студент-режисера, глибокій і тій за крок теоретичних і практичних знань, створення умов для виявлення професійної підготовки студента, виховання в ньому самостійності та свідомого ставлення до набутих професій;
- зміцнення взаємозв'язку навчального закладу з культурно-театральними закладами країни, промислова система аспірантів випускників в умовах практичного становлення його як режисера;
- формування етичної платформи молодого режисера, виховання педагогічних здібностей як необхідних якостей режисера — керівника творчого процесу, а потім і колективу.

Завданням, що вирішальна роль у здійсненні всієї програми навчання належить педагогові зі спеціальності, творча атмосфера занять і особистість педагога завжди будуть головними моральними стимулами навчально-виховної роботи зі студентом-режисером. Відомий педагог і режисер А. Гончаров стосовно цього пише: «Я почав викладати в державному інституті театрального мистецтва 30 років тому. Та який я колись опинився пересічним викладачем! Тому що просто не розумію, як обійтися без педагогічної діяльності, то не знаю би, на що звідкись. Тому що просто не розумію, як почути відповісті на майбутнє нашого театру» [3].

Отже, педагогічні якості та режисерські здібності майбутніх фахівців — режисерів та сценаристів театралізованих вистав та масових свят тісно взаємопов'язані між собою. Фахова підготовка в період навчального процесу є фундаментальною основою для розвитку особистості майбутнього професіонала своєї справи. Варто зазначити, що професійна діяльність майбутнього режисера-постановника залежить та ґрунтується на таких спектрах: мотивації, комунікативній здібності, акторська майстерність, техніка сценарного мовлення, культура мовлення, організаційські здібності та літерські здатності.

Література

1. Голубцова Л.Ф. Сучасна режисерська діяльність як складова частина культуротворчого процесу: автореф. дис. / Л.Ф. Голубцова, 2001. - 19 с.
2. Горбов А.С. Режисера відомої театралізованих заходів / А.С. Горбов, - Фактив, 2004.
3. Гончаров А.А. Висхідна інституція. В кн.: твій дебют Андрей Алексанрович Гончаров / А.А. Гончаров, - М. Молода гвардія, 1978. - 112 с.
4. Данчук О.Л. Режисера шоу-програм і масових дійств як мистецтво і професію / О.Л. Данчук // Актуальні проблеми історії, теорії та практики художньої культури. - 2014. - Вип. 33. - с. 65-69. - Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/Ku_2013_42\(1\)_20](http://nbuv.gov.ua/UJRN/Ku_2013_42(1)_20).
5. Донченко Н.П. Основні принципи професійної підготовки режисера як майстра сценарного мистецтва / Н.П. Донченко, В.П. Друк // Культура України. - 2013. - Вип. 42(1). - С. 123-131. - Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/Ku_2013_42\(1\)_20](http://nbuv.gov.ua/UJRN/Ku_2013_42(1)_20).
6. Обертинська А.П. Основні режисери театралізованих масових вистав [Електронний ресурс] [Текст]: навч. посіб. / А.П. Обертинська, Л.Ф. Голубцова. - К.: ДАККІМ, 2002. - 87 с.